

Louisa
May Alcott

Tyttöistä
parhain

Tytöistä parhain

Louisa May Alcott

Tytöistä parhain

SAGA Egmont

Tytöistä parhain

Original title

An Old Fashioned Girl

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2021 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728240694

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1

Pollyn tulo

– On jo aika lähteä asemalle, Tom.

– No, lähdetään sitten.

– En minä aio tulla, ulkona on märkää. Minun tukkani oikenisi piikkisuoraksi tällaisella ilmalla, ja minä haluan näyttää sievältä kun Polly tulee.

– Et kai luule, että lähden yksinäni hakemaan ihan vierasta tyttöä!

Ja Tom näytti niin kauhistuneelta kuin sisar olisi sysännyt hänen harmikseen australialaisen alkuasukkaan.

– Tietenkin sinä menet. Se on velvollisuutesi, ja ellet olisi tuollainen jörrikkä, hakisit hänet mielelläsi.

– Tämä oli katala temppu. Tietysti arvasin, että minun on mentävä, mutta sinä sanoit tulevasi mukaan. Koetapa vastedes lykätä ystäviäsi minun niskoilleni. Toista kertaa et onnistu.

Tom nousi sohvalta närkästyneen päättäväisesti, mutta vaikutuksen pilasivat pörröinen tukka ja ryppyiset vaatteet.

– Älä nyt kiukuttele, minä pyydän äidiltä, että saat Pollyn lähdettyä kutsua tänne sen inhottavan Ned Millerin, johon olet niin ihastunut, sanoi Fanny toivoen sillä rauhoittavansa veljen kiihtyneitä tunteita.

– Miten pitkään tuo tyttö viiptyy? kysyi Tom suorien vähän pukuaan.

– Ehkä kuukauden tai pari. Hän on hirmuisen mukava, pitäisin hänet meillä niin kauan kuin hän ikinä viihtyy.

– Ei hän sitten kauan ole, mikäli minusta riippuu, murahti Tom, jonka mielestä tytöt olivat aivan tarpeeton osa luomakunnasta. Nelitoistavuotiaat pojat ovat usein sitä mieltä, ja ehkä se onkin viisas järjestys; pojathan pitävät kuperkeikoista, ja kolme neljä vuotta myöhemmin he joutuvat tekemään oikein kunnan kuperkeikan, kun heistä tulee ”noiden harmittavien tyttöjen” nöyriä orjia.

– Kuule, mistä minä tunnen sen otuksen? En ole ikinä nähnyt häntä eikä hän minua. Sinun on tultava mukaan, Fan.

Tom pysähtyi ovella kauhusta ajatellessaan, että joutuisi ehkä pysäyttämään lauman vieraita tyttöjä ennen kuin keksisi oikean.

– Löydät varmasti hänet, sillä tietysti hän odottaa ja tähystelee meitä. Kyllä hän sinut tuntee vaikken minä olekaan mukana. Olen selittänyt hänelle, minkä näköinen olet.

– Mutta ellei hän tunnekaan? Peiliin vilkaisten Tom sipaisi kiharoitaan täysin varmana, että sisar oli kuvannut hänet epäoikeudenmukaisesti.

– Mene nyt, muuten myöhästy, ja mitä Polly silloin ajattelee minusta, komensi Fanny ja tönäisi kärsimättömästi veljeään.

– Tietysti hän ajattelee, että välität enemmän kiharoistasi kuin ystävästäsi, ja siinä hän on oikeassa.

Tyytyväisenä letkaukseensa Tom laahusti huoneesta. Hän tiesi olevansa myöhässä, mutta ei halunnut kiirehtiä ennen kuin oli pois näkyvistä.

– Jos minä olisin presidentti, säätäisin sellaisen lain, että pojat olisi aikuisiksi asti pidettävä lukkojen takana, sillä he ovat totisesti maailman pahimpia kiusankappaleita, sanoi Fanny seuratessaan, miten laiskasti veli maleksi katua pitkin. Mutta Fanny olisi tainnut olla toista mieltä jos olisi ollut mukana, sillä heti kun Tom kääntyi kulmasta, hänen käytöksensä muuttui kokonaan. Kädet ilmestyivät esiin taskuista. Hän herkesi viheltämästä, aukaisi takkinsa napit, työnsi lakin niskaan ja pinkkasi juoksuun.

Juna oli juuri tullut, kun Tom saapui asemalle tulipunaisena ja läähättäen kuin kilpahevonen.

– Tietysti hän on samanlainen rusetiniekka kuin kaikki muutkin. Miten ihmeessä tunnen hänet? Fan oli kelju, kun pani minut tulemaan yksin, ajatteli Tom tarkastellessaan asemahuoneen läpi tulvivaa ihmisvirtaa. Hän katseli hiukan pelästyneenä nuoria neitosisia, jotka kulkivat ohitse. Kun kukaan heistä ei näyttänyt etsivän ketään, hän ei puhutellut heitä, vaan tarkasteli jokaista uutta ohikulkevaa joukkoa kärsivän näköisenä kuin uhrilammas. – Tuossa hän nyt on, hän tuumi itsekseen, kun vähän päästä huomasi erään hienohelman seisovan kädet ristissä, päässä pienen pienen hattu ison hiusvuoren huipulla. Kaipa minun on tuota puhuteltava, mietti Tom ja lähestyi verkalleen neitosta rohkaisten mieltään. Tytön puku lepatti niin täynnä nauhoja ja rimssuja, röyhellyksiä ja höyhentöyhtöjä, että se näytti tuulen riepottelemalta.

– Anteeksi, oletteko te Polly Milton? kysyi Tom nöyrästi pysähtyen hulmuavan tuntemattoman eteen.

– En ole, vastasi nuori neiti tuijottaen kylmästi poikaa, joka perääntyi nujerrettuna.

– Missä kummassa hän on? mutisi Tom harmissaan aikoen lähteä tiehensä. Takaa kuuluva joutuisa jalkojen kopse sai hänet kuitenkin kääntymään, ja hän näki pienen punaposkisen tytön, joka iloisena ja reippaasti juoksi halki ison asemasalin. Tyttö hymyili ja viittoili matkalaukullaan Tomille, ja tämä pysähtyi odottamaan mutisten itseksensä:

– Mahtaako tuo nyt olla Polly?

Tyttö tuli hänen luokseen käsi ojossa ja sinisissä silmissä ujon iloinen katse.

– Sinähän olet Tom, etkös olekin?

– Olen. Mistä sinä tunsit?

Ja hämmästyksissään Tom pudisti huomaamattaan tytön kättä.

– Fan kertoi, että sinulla on kihara tukka ja hauskan näköinen nenä ja että sinä vihellät usein ja pidät harmaata lakkia silmille vedettynä, niin että tunsin sinut heti.

Ja Polly nyökkäsi ystävällisesti jättäen kohteliaasti sanomatta tukkaa punaiseksi, nenää nykeröksi ja lakkia vanhaksi, vaikka Fan oli huolellisesti teroittanut hänen mieleensä näitä seikkoja.

– Missä sinun matka-arkkusi ovat? kysyi Tom muistaen velvollisuutensa, kun tyttö ojensi hänelle pienen laukun, jota hän ei ollut tarjoutunut ottamaan.

– Isä käski minun toimia nopeasti, jotten jäisi ilman ajuria, ja siksi annoin tavarakuitin eräälle miehelle. Tuolla arkkuni onkin. Ja Polly riensi kohti vaatimatonta matka-arkkuaan. Tom tuli hänen perässään hiukan nolona huomaamattomuudestaan.

– Hänessä ei ole tippaakaan hienoa neitiä, luojan kiitos! Fan ei vain kertonut, että hän on noin kaunis. Hän ei ole

kaupunkilaistytön näköinen eikä käyttäydykään niin kuin he, ajatteli Tom laahustaessaan perässä ja ihaillessaan ruskeita kiharoita, jotka liehuivat hänen edessään.

Kun ajoneuvot lähtivät liikkeelle, Polly kiepsahti joustinistuimelle ja nauroi riemuissaan kuin lapsi.

– Minusta on kauhean hauskaa ajaa näin mukavissa vaunuissa, nähdä kaikkea hienoa ja nauttia elämästä. Eikö sinustakin? hän sanoi yrittäen samassa rauhoittua kuin olisi äkkiä muistanut, että oli menossa vierailulle.

– Eipä juuri, vastasi Tom jörösti. Hän oli vaivautunut jouduttuaan vaunuihin kaksistaan vieraan tytön kanssa.

– Miten Fan jaksaa? Miksei hän tullut vastaan? kysyi Polly koettaen näyttää vakavalta, vaikka silmät vilkkuivatkin iloisesti.

– Hän pelkäsi pukunsa rypistyvän. Tom hymyili tyytyväisenä, sillä tehtyään tämän epähienon paljastuksen hän tunsu taas olevansa entisellään.

– Sinä ja minä emme säikähdä kosteaa ilmaa. Kiitoksia vain, kun tulit minua vastaan.

Tomin mielestä Polly oli oikein kiltti sanoessaan niin. Hänhän oli vain kantanut tämän laukkaa muutaman askelen. Ilahtuneena hän tarjosi äkkiä tuttavallisesti Pollylle kourallisen pähkinöitä, mieliherkkuaan, jota hänellä oli aina taskuissa; poisheitetyistä kuorista saattoikin aina seurata hänen jälkiään.

Mutta heti tarjottuaan hän muistikin, että Fanny piti pähkinöitä kovin halpa-arvoisina, ja tunsu häpäisseensä perheen. Hän pisti päänsä ikkunasta ja katsoi ulos niin kauan, että Polly kysyi, oliko jokin hullusti.

– Pyh! Ei tuollaisesta pienestä maalaistylleröstä kannata välittää, ajatteli Tom miehekkäästi, ja sitten hänessä heräsi halu kiusoitella Pollyä.

– Ajuri oli aika lailla päissään, mutta ehkä hän sentään saa hevoset pysymään aisoissa, hän vastasi muka kohtaloonsa alistuen.

– Onko hän humalassa. Hyvänen aika! Lähdetään pois! Vikuroivatko hevoset? Ja tässä on vielä näin jyrkkä kohtakin. Ei kai meillä ole mitään hätää, huusi Polly-parka, ja hänen pienen majavannahkahattunsa lierit nousivat pystyyn, kun hän kurkisti ikkunanraosta.

– Ihmisiä riittää kyllä auttamaan jos jotain sattuu, mutta ehkä on turvallisempaa, jos minä menen istumaan miehen rinnalle.

Tom aivan säteili, kun tiesi pian pääsevänsä pinteestä.

– Mene vain ellet pelkää. Äiti olisi kauhean levoton, jos minulle tapahtuisi jotain, sanoi Polly onnettomana.

– Älä ole huolissasi. Minä hoidan kyllä miehen ja hevoset.

Ja avattuana oven Tom hävisi korkeuksiin ja nautti siellä kaikessa rauhassa vapaudesta ja pähkinöistään vanhan ja maltillisen ajajan vieressä, sillä aikaa kun herkkäuskoinen Polly-parka vapisi vaunuissa.

Fanny riensi juoksujalkaa ”Polly-kultaa” vastaan, ja Tom esitteli hänet kuten rohkea metsästäjä, joka näyttää saalistaan:

– Sainpas hänet kiinni!

Polly lennätettiin heti yläkertaan ja Tom vetäytyi pienen sotatanssin jälkeen ruokailuhuoneeseen selviämään uupumuksesta muutaman vehnäpullan voimalla.

– Etkö ole kuolemanväsynyt? Haluatko levätä? Fan kyseli istuutuen Pollyn vuoteen laidalle juttelemaan samalla tarkastellen jokaista hänen vaatekappalettaan.

– En sitten vähääkään. Matka meni oikein hyvin eikä ollut muita ikävyyksiä kuin humalainen ajuri. Mutta Tom meni hänen viereensä istumaan ja piti hänet aisoissa, niin etten juuri

pelännyt, vastasi Polly viattomasti riisuen yksinkertaisen takkinsa ja hattunsa, jossa ei ollut höyhenen höyhentä.

– Pötyä! Ei hän ollut humalassa. Tom keksi sen vain päästäkseen ulos. Hän ei siedä tyttöjä, sanoi Fanny töykeästi.

– Eihän? Minusta hän tuntui oikein mukavalta ja kiltiltä. Pollyn silmät levisivät hämmästyksestä selkoselälleen.

– Tom on kamala poika ja kiusaa toisen kuoliaaksi, jos hänen kanssaan joutuu tekemisiin. Pojat ovat yleensä kauheita, mutta Tom on pahempi kuin kukaan.

Fanny kävi hienostotyttöjen koulua, jossa nuoret neidit lukivat niin ahkerasti ranskaa, saksaa ja italiaa, ettei äidinkielen opiskeluun enää riittänyt aikaa. Polly tunsu luottamuksensa Tom-herraan horjuvan ja päätti mielessään jättää hänet omaan rauhaansa. Hän vaihtoi keskustelunaihetta ja sanoi tarkastellen ihailevasti isoa kaunista huonetta:

– Onpa täällä hienoa. En ole koskaan nukkunut vuoteessa, jossa on uutimet edessä, enkä omistanut näin hienoa pukeutumispöytää.

– Hauskaa että pidät huoneesta, mutta älä vain taivaan tähden puhu tuollaista muiden tyttöjen kuullen! sanoi Fanny pelästyneenä ja toivoi mielessään, että Polly käyttäisi korvarenkaita kuten toisetkin tytöt.

– Miksen? kysyi maalaishiiri kaupunkilaishiireltä ja ihmetteli, mitä pahaa siinä oli, että piti toisten ihmisten tavaroista ja ilmaisi sen.

– Voi, he nauravat kaikelle, mikä on vähänkin outoa, eikä se ole mukavaa. Fan ei sanonut ”maalaista”, vaikka tarkoittikin sitä, ja Polly tunsu itsensä vaivautuneeksi. Miettivän näköisenä hän oikei laskoksista mustan silkkiviittansa ja päätti olla puhumatta omasta kodistaan mikäli saattoi välttää sitä.

– Koska terveyteni on heikko, äiti sanoi ettei minun tarvitse käydä säännöllisesti koulua sinun vierailusi aikana – vain pari kolme kertaa viikossa, sen verran vain, etten unohda soittoa ja ranskaa. Isä sanoi, että sinäkin voit tulla jos haluat. Tulethan, se olisi kauhean hauskaa, pyyteli Fanny hämmästyttäen ystävänsä odottamattomalla koulunkäynti-innollaan.

– Minua pelottaa, jos kaikki tytöt ovat yhtä hienosti pukeutuneita kuin sinä ja osaavat yhtä paljon, sanoi Polly, jota ujostutti jo pelkkä ajatuskin.

– Joutavia! Ei sinun tarvitse sellaisesta välittää. Otan sinut kyllä hoiviini ja pidän huolen, ettet näytä kovin oudolta.

– Näytänkö minä oudolta? kysyi Polly, jota sana tyrmistytti. Hän toivoi ettei sillä kuitenkaan tarkoitettu mitään epämiellyttävää.

– Sinä olet suloinen ja paljon kauniimpi kuin viime kesänä, mutta katsos, olet saanut toisenlaisen kasvatuksen kuin me ja tapasi ovat toisenlaiset, aloitti Fanny huomaten, että asiaa oli vaikea selittää.

– Miten niin toisenlaiset? tiukkasi Polly, sillä hän halusi olla selvillä asioista.

– Ensinnäkin sinulla on pikku tytön vaatteet.

– Mutta minähän olen pikku tyttö. Ja Polly tarkasteli hämmentyneenä yksinkertaista sinistä villapukuaan, lujatekoisia kenkiä ja lyhyeksi leikattua tukkaansa.

– Olet neljäntoista ja siinä iässä me kaupunkilaiset pidämme itseämme nuorina neiteinä, jatkoi Fanny tarkastellen tyytyväisenä päälle sykeröityjä hiuksiaan, jotka kähertyivät otsalla ja päättyivät pitkään niskakiharaan, sekä punaisen ja mustan kirjavaa pukuaan, sen leveää vyötä, kirkkaita nappeja, nauhoja ja rusetteja ja taivas tiesi mitä kaikkea. Hänellä oli

medaljonki kaulassa, kilisevät korvarenkaat, kello ja kellonperät vyössä ja sormuksia molemmissa käsissään, jotka olisivat pikemmin tarvinneet saippuaa ja vettä.

Pollyn katse harhaili pikkuesineestä toiseen, ja hänen mielestään Fanny oli heistä kahdesta se, joka oli oudon näköinen. Polly näet asui hiljaisessa maaseutukaupungissa eikä tuntenut juuri lainkaan suurkaupungin muotia. Fannyn hieno koti sai hänet hämmennyksiin. Hän näki sen ensimmäistä kertaa, sillä he olivat tutustuneet Fannyn vieraillessa erään ystävänsä luona, joka asui Pollyn naapurissa. Mutta Polly ei antanut erilaisuuden häiritä rauhaansa; hetken päästä hän jo nauroi ja sanoi tyytyväisenä:

– Äiti pitää siitä, että pukeudun vaatimattomasti, enkä minä pane vastaan. En edes osaisi olla noin pyntättynä kuin sinä. Muistatko tosiaan aina nostaa vyönauhan tai järjestellä helmukseksi kun istuudut?

Ennen kuin Fanny ehti vastata, alhaalta kuului huutoa, jota he jäivät kuuntelemaan.

– Se on vain Maud, hän se sitten jaksaa mekastaa kaikki päivät, ennätti Fanny tuskin sanoa, kun ovi jo tempaistiin auki ja kuusi- tai seitsenvuotias pikku tyttö ryntäsi ulvoen huoneeseen. Hän vaikenä nähdessään Pollyn, tuijotti häntä hetken, jatkoi sitten ulvomistaan ja heittäytyi Fannyn syliin huutaen kiukkuksena:

– Tom naujaa minulle! Sano ettei hän saa!
– Mitä sinä sitten teit? Äläkä kilju niin kovaa, ettei Polly pelästy!

Ja Fanny ravisteli pikku enkeliä saaden hänestä lopulta irti selityksen.

- Minä vain sanoin, että kylässä oli kylmää keijmaa, ja hän naujoi!
  - Jäätelöä se oli, pirpana, sanoi Fanny seuraten Tomin moitittavaa esimerkkiä.
  - Olkoon vaan! Mutta se oli kauhean kylmää, ja minä lämmitin sitä ensin takan luona ja sitten se oli hyvää. Willy Bliss läikytti sitä minun uuden Bella-nukkeksi päälle. Ja huoliensa raskauttama Maud alkoi uudestaan parkua.
  - Mene Katyn luokse! Sinä olet tänään äkäinen kuin karhunpentu, sanoi Fanny työntäen tytön luotaan.
  - Katy ei osaa huvittaa minua, ja minua täytyy huvittaa, koska minä olen äjtyinen, äiti sanoi että minä olen, nyyhkytti Maud kuvitellen ilmeisesti, että ärtyisyys oli jokin mielenkiintoinen tauti.
  - Tule alas syömään päivällistä, se huvittaa sinua.
- Ja Fanny nousi seisomaan pöyhötellen hamettaan kuin lentoon lähtevä lintu.
- Polly toivoi, ettei se ”kamala poika” olisi saapuvilla, mutta hän oli ja tuijotti Pollyä koko aterian ajan häpeämättömästi. Kiireisen tuntuinen herra Shaw sanoi Pollylle:
- Toivottavasti viihdyt luonamme. Sen jälkeen hän näytti unohtavan Pollyn kokonaan. Kalpea hermostunut rouva Shaw tervehti ystävällisesti vierastaan ja huolehti, ettei tältä puuttunut mitään. Mutta vanha rouva Shaw, hiljainen vanhus jolla oli päässään upea myssy, sanoi Pollyn nähdessään:
  - Siunatkoon, miten sinä muistutat äitiäsi, sitä viehättävää naista. Miten hän jaksaa kultaseni? Ja hän tarkasteli silmälasiansa yliniin pitkään Pollyä, joka istui vanhan rouvan ja Tomin välissä, että Pollyn oli vaikea jatkaa syöntiä.

Fanny lörpötteli lakkaamatta ja Maud vääntelehti levottomasti paikallaan, kunnes Tom uhkasi pistää hänet ison keittomaljan kannen alle. Siitä syntyi sellainen meteli, että kärsivällisen Katyn oli kannettava kirkuva nuori neiti huoneesta. Päivällinen oli kerta kaikkiaan kiusallinen, ja Polly oli iloinen kun se päättyi. Kaikki poistuivat omiin puuhiinsa, ja selvittyään emännän velvollisuuksistaan Fan lähti ompelijalle jättäen Pollyn omiin hoteisiinsa isoon olohuoneeseen.

Polly oli mielissään kun sai olla yksin muutaman hetken; tarkasteltuaan kaikki näkemänsä kauniit esineet hän alkoi kävellä edestakaisin pehmeällä kukikkaalla matolla ja hyräillä itsekseen hämärtyvässä huoneessa, jota valaisi takkavalkean punerrus. Vanha rouva tuli hiljaa huoneeseen, istuutui nojatuoliinsa ja sanoi:

– Se on kaunis vanha laulu. Laula se minulle, tyttöseni. En ole kuullut sitä pitkiin aikoihin.

Polly ei mielellään laulanut vieraile, sillä hän ei ollut saanut muuta ohjausta kuin mitä äiti oli töidensä lomassa ehtinyt antaa. Mutta häntä oli opetettu kunnioittamaan vanhuksia, ja koska hänellä ei ollut mitään syytä kieltäytyä, hän meni suoraan pianon luo ja noudatti vanhan rouvan toivomusta.

– Tuollaista laulua kuuntelee mielellään. Laula vielä jotain, sanoi vanhus lempeästi hänen lopetettuaan.

Kiitoksesta ilahtuneena Polly lauloi vielä hänelle raikkaalla hennolla äänellään, joka sattui suoraan kuulijan sydämeen. Polly osasi paljon somia, vanhoja sävelmiä, joihin ei koskaan kyllästy; erityisesti hän piti skotlantilaisista kansanlauluista, ja kuta enemmän hän lauloi, sitä enemmän hän lämpeni. Kun hän lopuksi esitti "Kaarle-kuninkaan maljan", koko huone täyttyi sävelten pauhusta, jonka piano ja pieni tyttö saivat aikaan.

– Jeeveli, olipa se metka! Laula se vielä kerran, sanoi Tom ja pojan punainen pää kurkisti tuolin korkean selkämynksen takaa, jonne hän oli piiloutunut.

Polly säpsähti, sillä hän oli luullut vain takkatulen ääressä torkkuvan vanhan rouvan kuuntelevan.

– En jaksa enää laulaa, hän sanoi ja meni vanhuksen luo. Punainen hiuspörrö hävisi kuin pyrstötähti, sillä Pollyn ääni oli kuulostanut varsin kylmältä.

Vanhus ojensi kätensä, veti Pollyn lähelleen ja katsoi häntä silmiin niin lempeästi, että Polly unohti hänen komean myssynsä ja hymyili luottavaisesti. Hän tajusi vaatimattoman laulunsa ilahduttaneen ja oli siitä mielissään.

– Älä välitä, vaikka katselenkin sinua, kultaseni, sanoi vanhus nipistäen hellästi Pollyn punaista poskea. – En ole nähnyt pikkutyttöjä pitkiin aikoihin, joten vanhat silmäni oikein lepäävät sinussa.

Pollyn mielestä vanha rouva puhui kummallisesti eikä hän voinut olla sanomatta:

– Ovathan Fan ja Maudkin pikkutyttöjä.

– Eivät ole, kultaseni, eivät sellaisia joita minä sanon pikkutyttöiksi. Fan on ollut nuori neiti jo kaksi vuotta ja Maud on hemmoteltu lapsi. Sinun äitisi on hyvin ymmärtäväinen nainen.

– Onpa hän merkillinen vanhus! ajatteli Polly, mutta ääneen hän sanoi kunnioittavasti: – Niin on, ja sitten hän katseli tuleen.

– Et taida ymmärtää mitä minä tarkoitan? sanoi vanhus pitäen Pollyä yhä leuasta.

– En, en oikein.

– No, minä selitän. Ennen vanhaan ei neli- ja viisitoistavuotiaita puettu viimeisen muodin mukaisesti eivätkä he käyneet kutsuilla aikaihmissen tapaan. Eivät he liioin saaneet

Fanny ja Tom ovat Bostonissa asuvat sisarukset. Perhe on varakas, ja teini-ikäinen Fanny käyttäytyy melkein jo kuin aikuinen nainen. Muutamana vuoden nuorempi Tom on puolestaan vielä lapsekkaampi.

Kun Fanny kutsuu ystävänsä Pollyn kylään, sisarukset saavat elämäänsä uutta ajateltavaa. Polly on kotoisin maaseudulta, eikä hän ole perillä kaupungin hienouksista ja tavoista. Pikkuhiljaa sisarukset saavat kuitenkin huomata, ettei Polly ole mikään maalailustollo – hänen rinnassaan sykkii ainutlaatuinen, ystävällinen sydän.

”Tytöistä parhain” on Louisa May Alcottin hurmaava tyttökirja, jonka tapahtumat sijoittuvat 1800-luvulle.

Louisa May Alcott (1832–1888) oli yhdysvaltalainen kirjailija. Hänen tunnetuimpia teoksiaan on nuortenromaani “Pikku naisia”, jota pidetään tyttökirjallisuuden klassikkona. Romanin tapahtumat perustuvat Alcottin omiin lapsuusmuistoihin. Alcott oli myös naisasianainen, ja hän ajoi naisten oikeutta äänestä.